

Братя

Отъ Л. Толстой.

Моятъ братъ Володя, който бѣше една година по-голѣмъ отъ мене, много обичаше малкитѣ стъклени порцеланови шишенца; събираше ги по цѣлата къща и ги редѣше по масата си.

Единъ день азъ се приближихъ до неговата маса и случайно счупихъ едно празно цвѣтно шишенце.

— Кой ти позволи да пипашъ нѣщата ми? — каза Володя, щомъ влѣзе въ стаята и забѣлѣза, че нѣщата, които той бѣше правилно наредилъ по масата си, бѣха разбъркани, — дѣ е шишенцето... ти си го...

— Бутнахъ го безъ да искамъ и то се счупи; голѣмо нещастие!

— Моля ти се, не си позволявай да пипашъ моитѣ нѣща, — каза той, като събираше кжсчетата отъ счупеното шишенце и ги гледаше нажалено.

— Азъ пѣкъ те моля да не ми заповѣдвашъ толкова отъ високо, — отговорихъ азъ. — Счупихъ го, счупихъ — какво да правя.

И азъ се засмѣхъ, макаръ че нѣмахъ никакво желание да се смѣя.

— За тебе това може да е нищо, но за мене е нѣщо, — продължи Володя. — Счупилъ шишето, пѣкъ се смѣе още. Нетърпимъ хлапакъ!

— Азъ съмъ хлапакъ, а ти си единъ голѣмъ глупецъ.

— Нѣмамъ врѣме да се карамъ съ тебе, — каза Володя и ме бутна полека. — Махай се!